

Written by

Thursday, 08 October 2009 06:06 - Last Updated Thursday, 08 October 2009 06:14

சென்னை மாநகராட்சி கல்வி நிலையங்கள் யாழ் குடாநாட்டிலேயே அமையத் திருந்தன. சில பாடசாலைகள் பிரிட்டிஷார் காலத்தில் கட்டப்பட்டவை. அதிகளவில் சித்தி பெறும் மாணவர்களை உருவாக்கும் பெருமையை பெற்றவை.

சிறந்த ஆசிரியர்களையும் அங்கே தான் காணலாம். இதனால் மட்டக்களப்பில் இருந்து கட்ட (வசதி படத்தை) மாணவர்கள் வந்து யாழ் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றுவந்தனர். யாழ் குடாநாடு ஆறுகளற்ற வறண்ட நிலத்தை கொண்டிருப்பதால், யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் காலனிய காலத்திலேயே விவசாயத்தை விட்டு விட்டு உத்தியோகம் பார்க்க கிளம்பியவர்கள். கிழக்கு மாகாணத்திலும், சிங்களப் பகுதிகளிலும் நிலைமை வேறுவிதமாக இருந்தது. பெரும்போகம், சிறுபோகம் என்று வரடம் முழுவதும் நெல் விளையும் பிமி அது. அங்குள்ளவர்களின் வாழ்க்கை விவசாயத்தால் வளம் பெற்றதால், படிப்பில் அதிக நாட்டம் கொள்ளவில்லை.

யாழ் மத்திய தர வர்க்க குடும்பங்களில் தமது பிள்ளைகள் பொதுத் தராதரப் பரீட்சைகளில் திறமையைச் சித்தி பெற்று பல்கலைக்கழகம் சேன்றதை பெருமையோடு பசிக் கொள்வார்கள். அந்தப் பெருமையில் அரசின் தரப்படுத்தல் கொள்கை மண் அள்ளிப் போட்டது. சிறி லங்கா அரசு தமிழரை அடக்குவதென்றால், அவர்களுக்கு பதவி வழங்கும் கல்வியை தடை செய்ய வேண்டும் என நினைத்தது. பட்டப்பிப்பு, உத்தியோகம், கைநிறையை சம்பளம் என்ற சூழற் சியிலே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த மத்தியதர வர்க்கம், தமது கனவுகள் நொறுங்குவதாக உணர்ந்தனர். யாழ் நடுத்தர வர்க்க பிரச்சினை அனைத்துத் தமிழரின் பிரச்சினையாகக் பட்டது. விரக்தியடைந்த இளைஞர்கள் தமிழ் தேசியவாத அலையில் இலகுவாக உள் வாங்கப்பட்டனர். தமிழரின் உயர் கல்வியை மறுத்த அதே அரசாங்கம், மறுபக்கத்தில் ஏழை மாணவர்களை கருத்தில் கொண்டு இலவச பாடநூல்களை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. இனப் பிரச்சினை தீண்டி விடப்பட்டு, வர்க்கப் பிரச்சினை மழுங்கடிக் கப்பட்டது.

Written by

Thursday, 08 October 2009 06:06 - Last Updated Thursday, 08 October 2009 06:14

இதற்கிடையே மித மிஞ்சிய சிலை வம் படைத்த உயர் மத்தியதரத்த சேர்ந்த பிள்ளைகள், அமெரிக்காவிற்கும், பிரிட்டனுக்கும் உயர்கல்வி கற்க சேர்ந்தனர். இவர்களில் அநேகமானோர் அங்கியே தங்கி விட்டனர். முன்னொரு காலத்தில் பிரிட்டனில் பெற்ற கல்வியை கொண்டு, இலங்கையில் அரசு உத்தியோகங்களை இலகுவில் பெற்ற தமிழர்கள், தற்போது முன்னாள் காலனியாதிக் கஜமானர்களிடம் சேவையைத் தொடர்ந்தனர். இதே நேரம், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த அனைவருக்கும் பவன்களை, டாலர்களை கொட்டி வளிநாட்டில் உயர்கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. கீழ் மத்தியதர வர்க்கத்த சேர்ந்த இந்த இளைஞர்களே பிறகாலத்தில் ஆயுதமேந்திய எழுச்சியில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டனர். ஆயுதமேந்தி விரும்பாதவர்கள் அகதிகளாக மறைகாலக நாட்களில் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

வளிநாடு சிலைவதனைப் பது ஒரு காலத்தில் பணக்காரருக்கு மட்டுமே சாத்தியமான விடயமாக இருந்தது. யு.என்.பி.யின் நவ-லிபரல் அரசு கடவுச்சீட்டு எடுப்பதற்கான கட்டுப்பாடுகளை பெருமளவு தளர்த்தி இருந்தது. அப்போதும் கட்ட, சாதாரணமாக எடுக்கும் பாஸ்போர்ட் இந்தியாவிற்கும், மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கும் மட்டும் சிலைவையே அனுமதி அளித்தது. அனைத்து நாடுகளுக்கும் சிலைலும் கடவுச்சீட்டிற்கு விண்ணப்பிக்க, அதிக சம்பளம் பெறும் புதுவியில் இருக்கும் ஒருவரின் கையொப்பம் தேவைப்பட்டது. உழைக்கும் வர்க்க மக்கள் மத்திய கிழக்கில் தமது உழைப்பை விற்பதற்கும், மத்திய தர மக்கள் உலகம் முழுவதும் தமது மனை உழைப்பை விற்பதற்கும் என பொருளாதார பாகுபாட்டை இந்த நடமாற்றம் உறுதிப்படுத்தியது.

உழைக்கும் வர்க்க மக்கள் சிறு தொகையுடன் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கும் சேர்ந்து, "பணக்காரர்களாக" திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வடக்கே பருத்தித்துறை முதல் தற்கே அம்பாந்தோட்டை வரையுள்ள இலங்கையின் கிராமங்கள் எங்கும், "மத்திய கிழக்குப் பணம்" ஒரு சமீக மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. பொது மக்கள் மெல்ல மெல்ல தம் மீது நடந்த நவ-லிபரல் தாக்குதல்களை மறந்து, ஆளும் யு.என்.பி.யின் ஆதரவாளர்களாக மாற்றத் தொடங்கிய காலம் அது. உலகமயமாக கல் பொருளாதாரத்தில் இலங்கை 1977 ம் ஆண்டே (அதாவது இனக்கலவரம் நடந்த ஆண்டு) இணைந்து கொண்டது. இதனால் அயல்நாடான இந்தியாவை கட்ட திரைப்படங்களாலும், சஞ்சிகைகளாலும் மட்டுமே அறிந்திருந்த தமிழ் மக்களும், உலக நாடுகளை ஆராய கிளம்பினர்.

Written by

Thursday, 08 October 2009 06:06 - Last Updated Thursday, 08 October 2009 06:14

தமிழ் இளைஞர்கள், தீ விரவாதிகளாக இனங்காணப்பட்ட காலம் அது. எங்கிருந்தோ வரும் சில இளைஞர்கள் அரசு படகை சரேந்தவர்களையும், ஆளும் கட்சிகளை சரேந்தவர்களையும் குறிப்பாத்த சூட்டு விட்டு விடுவார்கள். இத்தகைய தாக்குதல் எல்லாம் முதலில் யாழ் குடாநாட்டிலேயே, அல்லது வடமாகாணத்திலேயே நடந்து கொண்டிருந்தது. தாக்கியது யார் என்று இனம் காணமுடியாத காவல்துறை (அதில் தமிழர்களும் இருந்தனர்) சந்தேகத்தின் பேரில் அப்பாவி இளைஞர்களையும் கைது செய்தது. அவ்வாறு கைது செய்யப்படுவோர் சித்திரவதைக்குள்ளாவது சகஜம்.

யாழ் குடாநாட்டில் இருந்து ஈழநாடு, சூதந்திரன் என்ற இரு பிராந்திய பத்திரிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. எந்த தமிழ் இளைஞர், எந்த சம்பவத்தில், எப்போது கைது செய்யப்பட்டார், விடுதலையாகும் போது எவ்வாறு சித்திரவதை செய்யப்பட்டிருந்தார், போன்ற செய்திகளை தமிழ் பத்திரிகைகள் வெளியிட்டது கொண்டிருந்தன. இந்த பத்திரிகை செய்திகள் பல தடவை அரசால் தணிக்கை செய்யப்பட்டன. இதனால் வந்த திங்கள் பரவாவது அதிகரித்தது. எங்காவது துப்பாக்கிச் சூட்டு, அல்லது குண்டுவெடிப்பு சம்பவம் நடக்கும் படத்தில், மக்கள் மத்தியில் பதற்றம் தோன்றினாலும் பின்னர் தணிந்து விடும். வன்முறை சம்பவங்கள் அதிகரிக்கவே காவல்துறையால் சமாளிக்க முடியாமல் போனது. இதனால் இராணுவம் வடக்கு நோக்கி அனுப்பப்பட்டது.

பொலிஸ் நிலையங்கள் அடிக் கடி தாக்கப்பட்டதால், சிறியதும், பெரியதுமாக புதிய இராணுவ முகாம்கள் உருவாகின. வட்டைத் துப்பாக்கி வைத்திருந்த பொலிசிற்கு பதிலாக, தானியங்கி துப்பாக்கி ஏந்திய இராணுவத்தினர் தரவாளத்தில் நடமாடினர். இராணுவத்தில் இருந்தவர்கள் பெரும்பான்மையினத்தை சரேந்தவர்கள் என்பதும், மக்கள் தொடர்பற்றவர்கள் என்பதும் நிலமையை மோசமாக்கியது. தன்னிலங்களில் இருந்து வந்த சிங்கள இளைஞர்கள் பலர் அதுவரை தமிழரையே பார்த்திராதவர்கள். தமிழர் பற்றிய எதிர்மறையான கதைகளை மட்டுமே கேள்விப்பட்டவர்கள். இதிலே மொழிப்பிரச்சினை வேறு நிலமையை மோசமாக்கியது. சிங்களம் தெரியாத தமிழர்களும், தமிழ் தெரியாத சிங்களவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் எதிரிகளாக கருதிக் கொண்டனர்.

Written by

Thursday, 08 October 2009 06:06 - Last Updated Thursday, 08 October 2009 06:14

எப்போதாவது இராணுவம், அல்லது போலிஸ் மீது தாக்குதல் நடந்தால், அவ்விடத்தில் வருவோர் போவோரை எல்லாம் கண்ணை மூடிக் கொண்டு சூட்டிக் கொல்வது வழமையாகி விட்டது. மரணிப்பது தமிழ்ப் பொதுமக்கள் என்பதால் அரசு மட்டத்திலும் அக்கறை இருக்கவில்லை. அன்றைய ஜனாதிபதி ஜயேவர்த்தன "போர் என்றால் போர், சமாதானம் என்றால் சமாதானம்" என்று முழுத் தமிழர்களை எதிரிகளாக காட்டிக் கொண்டிருந்தார். பகிரங்கமாக இனவாதம் பேசிய ழுஓகழ்சன பட்டதாரியின் ஆட்சிக்கு அமெரிகாவும், பிரிட்டனும், இஸ்ரேலும் உதவி வழங்கின. இலங்கை பாதுகாப்புப் படகைக்கு பயிற்சி வழங்கின. இருப்பினும் அதற்கு முதல் ஒரு நாளும் போரியல் அனுபவம் பெற்றிராத இலங்கை இராணுவம் கரில்லா யுத்தத் தை சமாளிக்க முடியாமல் திணறியது.

நிலைமைகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த சில தமிழருக்கு, நாட்டின் பிரச்சினைகளை சொன்னால் மறேக்லக நாட்களில் அகதித் தஞ்சம் கோரலாம் என்ற தகவல் கிடைத்தது. அநகேமாக பிரிட்டன் போன்ற நாட்களுக்கு படிக் சனெற்றவர்களே அந்த தகவல்களை கொடுத்து இருக்க வேண்டும். முன்னாள் காலனிய நாட்களுக்கு மீன்றாம் உலக நாட்களில் இருந்து பலர் அகதிகளாக வந்து கொண்டிருந்த காலம் அது. கல்வி கற்க சனெற்ற மாணவர்கள், மறேக்லகில் அகதியாக பதிந்து கொள்வதென்பது எளிமையான விடயம் எனக் கண்டுகொண்டனர். அந்தக் காலத்தில் அகதியாகப் பதிந்து கொள்வதற்கு கடவுச் சீட்டு, அடையாள அட்டை எதுவும் தேவையில்லை. அனதைதையும் இழந்தவன் அகதி என்ற யதார்த்தத் தை மறேக்லக நாட்கள் ஏற்றுக் கொண்ட காலம் அது.

http://kalaiy.blogspot.com/2009/10/blog-post_08.html